

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse (se ovenfor). Dette forslag indgår i den videre forhandling.

Jens Rohde (V):

Først tak til hr. Aage Frandsen for initiativet. Jeg vil egentlig også gerne takke for en saglig, konstruktiv og interessant tilgang til det i hr. Aage Frandsens tale. Jeg havde nu heller ikke forventet andet fra hr. Aage Frandsens side.

Kl. 10.30

For god ordens skyld skal jeg også sige, at Venstre tager regeringens redegørelser til efterretning, og at vi selvfølgelig fuldt og helt står bag de talte ord fra både statsministeren og justitsministeren.

Debatten om de særlige rådgivere er meget velkommen, og i Venstre vil vi også meget gerne indgå i et aktivt arbejde og en konstruktiv dialog om, hvordan vi sikrer, at de særlige rådgiveres arbejde kan fungere optimalt i forhold til såvel Folketinget som pressen og dermed jo også offentligheden. Det mener vi at alle bør have en interesse i.

Derfor er Venstre også medforlagsstiller på den vedtagelse, som hr. Aage Frandsen som ordfører for forslagsstillerne jo netop har læst op her fra talerstolen.

Der er de seneste år sagt og skrevet meget om de særlige rådgivere og deres rolle. Bl.a. hører vi jo igen og igen, at denne regering har ansat flere. Men det er jo ikke helt korrekt, for allerede i 1997 havde Nyrupregeringen ansat 19 presse-rådgivere. Denne regering har kun ansat én pr. minister, og det kan som bekendt, da der kun er 18 ministerier, ikke komme op på 19.

Med al respekt for disse rådgiveres rolle vil jeg sige, at der også fra mange sider er sagt meget urigtigt, som har båret ved til bålet med myter om, at rådgiverne styrer regeringens politik og bestemmer, hvad der skal siges hvor, hvornår og hvordan. Lad mig aflive den myte. For Venstre er det sådan, at Venstres politik i dagligdagen fastlægges i Venstres folketingsgruppe, som igen arbejder ud fra drøftelser og vedtagelser på hovedbestyrelsesmøder og landsmøder.

Det vil selv ikke den bedste presserådgiver kunne lave om på. Men det er jo helt naturligt, at en presserådgiver fungerer som en slags sparringspartner for en minister i håndteringen af pressen, nøjagtig som mange andre embedsmænd gør det og i øvrigt mig bekendt altid har gjort det i administrationen.

Venstre vil gerne kvittere over for regeringen for, at netop denne regering har synliggjort de særlige rådgivere, forstået på den måde at ingen jo i dag kan være i tvivl om, hvem der er ansat som særlige rådgivere i ministerierne, og det står et hundrede procent fast, at man forlader embedet sammen med den enkelte minister. Sådan har det jo ikke altid været.

I Venstre har vi yderligere helt fra starten af vores regeringsperiode taget det skridt, at ministres særlige rådgivere ikke deltager i hverken gruppemøder eller på vores landsmøder. Sådan var det ikke under den tidligere regering.

Denne regering har ansat sine pressemedarbejdere helt i overensstemmelse med de retningslinjer, som står at læse i den særlige Bundgaard-Nielsen-betænkning fra 1998; en betænkning, som jo blev resultatet af ikke mindst SF's anstrengelser. Tillad mig at citere hr. Aage Frandsen fra en kronik den 2. december 2002 i Jyllands-Posten:

»Udvalget skulle dengang se på problemerne med de særlige rådgivere, som i stigende omfang blev ansat under Nyrupregeringen.«

Den nuværende regerings ansættelser er altså sket helt i overensstemmelse med Bundgaard-Nielsens anbefalinger i betænkningen.

Men når det er sagt, skal vi ikke være blinde for, at der både under den tidligere regering og det seneste år har været uheldige eksempler på, at almindelige regler og forpligtelser ikke er overholdt til punkt og prikke.

Det må vi som parti naturligvis tage meget alvorligt, for der må ikke ske det, at de særlige rådgivere kan udsættes for mistanke om, at de ikke skulle holde sig til sandheden og leve op til kravet om faglighed og god embedsmandsskik. Derfor synes vi, det er en god idé, at vi får klarlagt, om der er behov for en yderligere præcisering af deres arbejde.

Men det hører dog med i den forbindelse, at vi jo har med mennesker at gøre, og derfor vil ingen regering nogen sinde kunne gardere sig imod, at der sker fejl, uanset hvor meget vi præciserer og lovgiver. Det skal imidlertid ikke være nogen undskyldning for ikke at se på, hvordan vi minimerer den risiko.

I Venstre vil vi også som en klar selvfølge slå fast, at det er regeringens ansvar, at pressemedarbejdere og andre embedsmænd i administrationen holder sig til de foreskrevne regler. Det er jo indlysende.

Vi ser frem til debatten i dag og ser frem til det arbejde, som et sagkyndigt udvalg nu skal i